

Siðsøga

við Óla Jacobsen

KRISTIAN DJURHUUS 24. PARTUR

ÓSEMJUR Í SUMBA VÓRÐU AVGJØRDAR VIÐ GLÍMING

GRANNASTEVNURNAR VÓRU STÓRHENDINGAR, HÓAST TAÐ KANSKA IKKI HENDI
SO NÓGV. HETTA VAR IKKI MINST GALDANDI Í SUMBA. MEN KRISTIAN HEVÐI
EISINI AÐRAR AVBJÓÐINGAR SUM AT AVLÍVA ÓLÓGLIGAR HUNDAR

Eina ferð vóru tað tveir fiskimenn, sum høvdu hvønn sín hund heim við sær úr Íslandi. Tað var forboð fyri at flyta hundar úr Íslandi vegna eina hundasjúku, sum gekk har. Hetta vistu allir skiparar, og tí vóru teir eisini sekir í hesum lógarbroti.

Tað var skjótt, at hetta frættist, og tað var mín skylda at fáa beint fyri hesum hundum.

Annar av hesum monnum góðtók at skjóta sín hund, men tað vildi hin ikki. Hann segði seg vilja hava hundin innandura, og hetta skuldi eingin blanda seg uppí.

Tað fekst so rættarúrskurður um, at hundurin skuldi skjótast, og tað var mín skylda at fáa hetta gjørt.

Eg fór so til bygdina, har hesin hundur helt til. Saman við mær var Jóan Petur Vest, sum eg hevði skotið harur saman við. Eg visti, at hann var ein góður skjútti.

Vit komu til dyrnar hjá viðkomandi, men har var læst. Eg roknaði tó við, at maðurin var heima.

Eftir at hava bukað leingi á hurðina, varð hon latin upp. Eg kravdi so at sleppa framat hundinum, so eg kundi gera mína embætisskyldu. Eigarin mótmælti, at eg trokaði meg inn til hansara. Hann segði eisini, at hann hevði ikki hundin longur, men tá hoyrði eg hann uppi á loftinum. Eg gjørdi vart við, at tað var revsivert at forða mær at gera mína embætisskyldu. Eg segði við Jóan Petur, at hann mátti vera klárur at skjóta hundin, um hann kom út.

Maðurin gjørdi tað hann kundi at verja hundin, og stundum gekk tað nokk so harðliga fyri seg. Men har var einki at gera. Um eg lat hetta um meg ganga, so misti eg alla tign.

Tað endaði við, at eg fekk byrsuna frá Jóan Petur, og fór sjálvur upp á loftið, har hundurin var. Trupulleikin var, at har var so myrkt, at eg í fyrsta umfari ikki sá hundin. Men sum eyguni vandust við myrkrið, helt

Kristian Djurhuus og konan Margretha í 1975

eg meg síggja tann ljósagula pelsin. Eg skeyt, og hundurin doyði á staðnum.

Hundaiegari endaði í rættinum í Havn bæði fyri ólógliga at hava innflutt ein hund umframt at hava roynt at forða embætismanni at gera sína skyldu.

Grannastevna í Fámjin

Í seinasta parti varð greitt frá míni fyrstu grannastevnu í Hvalba. Tann næsta grannastevnan var í Fámjin, og hagar var farið til gongu. Vit komu umsiðir til Fámjins og heim til Jacob Albinus, har eg fekk eina kongaliga móttøku.

Grannastevnan í Fámjin var á sama hátt sum í Hvalba, bara vóru fólkinu onnur. Grannastevnan var hildin í dansistovuni, har fleiri av rútinum vóru brotnir. Hetta gav fríska luft, men samstundis var tað sera kalt.

Grannastevnur høvdu sínar føstu kverulantar, sum klagaðu um alt millum himmal og jørð, so einki lat seg gera. So merkiligt var tað, at hetta ofta vóru menn við somu eftir-

nøvnum. Tað kundi eisini vera ósemja innan somu ætt, enntá millum faðir og son.

Aftaná, at grannastevnan var lokin fekk eg ein góðan nátturða hjá mínum vertsfólkum. Har komu so fólk inn á gólvið, sum skikkur var. Hetta var ikki júst tað, sum eg ynskti eftir ein strævn dag, men eg mátti tó láta, sum eg var fegin um tað. Tað var ikki so nógv fólk upplivdu á vetri, hetta var jú áðrenn nakað var sum æt radio. So tað kundi vera spennandi at fáa fremmandan mann til bygdina, sum visti okkurt at greiða frá.

So vóru tað eisini nøkur sum vildu prátta við meg undir fyra eygum um teirra serligu trupulleikar. Tá fóru vit í einrúm. Tað kundi vera midnátt, áðrenn eg kundi leggja meg.

Abbi blakaði brennivíns-fløskuna burtur

Dagin eftir fór eg til Sumbiar. Á slíkum ferðum hevði eg altíð eina hálva ella heila fløsku av snapsi við mær. Tað kundi altíð henda, at

tað kundi vera tiltrongt at leska sær á, um okkurt serligt barst á.

Men hvørja ferð eg pakkaði leypin og legði fløskuna í hann, kom eg at hugsa um abba mín Christian í Ólastovu í Havn. Hann fortaldi mær frá eini ferð úr Havnini til Vestmanna. Hann skuldi skjútsa eitt bræv, og hetta var ein seinnapart á vetri. Hann hevði einar tvær breyðflisar við sær og eina lummafløsku við brennivíni at taka til, um tørvur skuldi verið fyri henni.

Tá ið hann var komin hálva leið móti Skælingsfjalli gjørdist kavarok. Hann var greiður yvir, at stóðan kundi gerast kritisk. Hann hugsaði um fløskuna í lummanum, og um hann skuldi styrkja seg við einum dropa. Men hann kom til ta niðurstøðu, at best var at lata vera. Um tað gekk heilt galið, so vildi hann ikki, at hansara lík skuldi verða funnið við eini fløsku í lummanum, sum kundi fáa fólk at halda, at hann var avdottin og tí frystur í hel. Hann blakaði fløskuna frá særuttan at seta á hana. Hann kom í øllum góðum til Vestmanna. Á leiðini fór hann inn á gólvið hjá svági sínum Ludvig Müller, ein kendur ævintýrari.

Hetta lyndiseyðkenni hjá abba hugsaði eg altíð um, tá ið eg pakkaði leypin. Skuldi brennivín havast við, skuldi tað vera so lítið sum gjørligt, so eingin skuldi kunna siga, at tað var vegna fløskuna, um nøkur vanlukka hendi.

Tá ið Evensen basti spøkisum í Sumba

Sum sagt gekk leiðin nú til Sumba, har nógv var øðrvísi enn aðrar staðni. Har vóru nógvir menn, sum søgdu seg at kunna »síggja«. Teir kundu fáa varsil við at fara í kirkjugarðin og taka mold burtur úr eini grøv hjá onkrum, sum teir hildu kundu vera til nyttu fyri viðkomandi. Hetta kundi so fáa ta óhepnu avleiðing, at viðkomandi kundi fara at spøkja heima hjá tí, sum hevði tikið moldina.